

OPGESLOTEN

Gillian King

kluitman

PROLOOG

Ik ruk aan de deur, maar hij gaat niet open. Hij heeft me in deze kamer opgesloten. Wat is dit voor plek? Mijn ademhaling is snel en oppervlakkig.

Het felle daglicht dat via de ramen naar binnen schijnt, doet pijn aan mijn ogen. Tegen de muur staat een oude kledingkast met daarnaast een spiegel. Als ik ernaartoe wil lopen, verlies ik bijna mijn evenwicht. Ik staar naar mijn eigen reflectie. Mijn voeten en benen zijn bloot. De zijkant van mijn gezicht is rood en opgezwollen. Om mijn lichaam hangt een dun, wit zomerjurkje. Waar zijn mijn eigen kleren? Die klootzak heeft me uitgekleet. Ik laat mijn vingertoppen over mijn armen glijden. Wat heeft hij in godsnaam met me gedaan?

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284-285 / W062401

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Gillian King

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Met een klamme hand trek ik de kledingkast open. Alleen maar witte jurkjes, mijn kleren zijn nergens te bekennen. Ik vouw mijn armen strak om mijn lichaam, terwijl ik mezelf steeds luider hoor ademen.

Mijn lijf begint ongecontroleerd te trillen. Ik zak door mijn knieën en wil mijn ogen sluiten, maar dan wordt mijn aandacht getrokken door iets glinsterends onder de kast. Ik kruip ernaartoe. Het is Emma's oorbel. Geen twijfel mogelijk. Ik klem hem tussen mijn duim en wijsvinger en kan niet stoppen met staren. Het is een groot rood bolletje met zwarte stippen, net als een lieveheersbeestje. In mijn la thuis liggen precies dezelfde oorbellen. Mijn maag trekt zo krachtig samen dat ik kotsmisselijk word. Ze is hier. Mijn zus is hier.

'Emma?' roep ik met een stem die ik nauwelijks herken.

Het blijft doodstil.

'Emma, waar ben je?' Ik bonk met twee vuisten op de deur. Steeds harder. 'Hoor je me, Emma?'

Het geluid van voetstappen die steeds dichterbij komen, zorgt ervoor dat ik me niet meer durf te bewegen.

Hij komt eraan. Mijn ogen zoeken koortsachtig naar een voorwerp waar ik mezelf mee kan verdedigen, maar de kamer biedt niets bruikbaar.

Het slot geeft met een schurend geluid mee. De deurklink

beweegt omlaag. Ik krimp ineen, mijn ogen wijd opengesperd terwijl de deur van de kamer openzwaait.

Een rilling trekt langs mijn ruggengraat omlaag.

Hij gaat me vermoorden. Ik voel het.

HOOFDSTUK 1

Twee dagen geleden

Ik haat deze dag. Ze zeggen dat tijd alle wonden heelt, maar wie dat ooit heeft bedacht, is niet goed bij zijn hoofd. Ik mis mijn zus zo erg dat het voelt alsof ik nooit meer gelukkig zal worden.

Ik snap niet hoe de rest van de wereld gewoon door kan gaan. Zelfs mama vindt dat ik te veel met Emma bezig ben. Ze heeft me gedwongen om voor de zoveelste keer met een psycholoog te praten. Ik weet dat ze het goed bedoelt, maar wat heeft het voor nut om eindeloos over mijn zus te praten? Het enige wat zal helpen, is erachter komen wat er met haar gebeurd is. Ik weet zeker dat ze nog leeft, maar alleen ik lijkt dat echt te geloven. Ze is mijn tweelingzus; als ze dood is, zou ik dat voelen.

Ik grijp het stuur van mijn fiets stevig vast en begin harder te trappen. De wind beukt tegen mijn lijf, een lichte miezer waait in mijn gezicht, waardoor ik mijn ogen half dicht moet knijpen. In de verte doemt het bos op. Het ziet er donker en dreigend uit. Eigenlijk wil ik er helemaal niet komen, maar het voelt niet goed om deze dag zomaar voorbij te laten gaan. Ik kom er ieder jaar, dat moet van mezelf.

Het schuldgevoel drukt zoals altijd als een zware last op mijn schouders. Als ik naast Emma had gefietst, was dit nooit gebeurd. Waarom deed ik in godsnaam zo lullig tegen haar? Het kwam door mij dat ze helemaal in haar eentje door het bos ging. Mama heeft ons zo vaak gewaarschuwd om er niet in het donker te komen, veel te gevaarlijk voor een meisje alleen, maar door mij deed Emma het toch.

Ik vertraag als ik de rand van het bos bereik, spring van mijn fiets en plemp hem tegen een paal. Ik voel me beroerd. Het is precies vier jaar geleden dat Emma op deze plek van de aardbodem verdween, maar het voelt als gisteren.

Voor de zoveelste keer denk ik terug aan die verschrikkelijke dag. Onze hockeytraining was afgelopen, en ik was kwaad op Emma omdat ze de bal niet naar mij had overgespeeld. Maar diep van binnen was ik gewoon enorm jaloers omdat zij beter was dan ik. De coach had aangegeven dat zij

waarschijnlijk naar een hoger team mocht, en dat kon ik niet hebben.

Emma bleef zoals altijd vrolijk en probeerde de boel te sussen, terwijl ze eigenlijk helemaal niets fout had gedaan. Maar ik bleef maar doorgaan, ik bleef vervelend doen, net zo lang tot ze boos op me werd. Door mij koos ze een andere route.

Ik liet haar gaan en racete keihard naar huis, ik wilde per se als eerste thuiskomen. Ik herinner me nog hoe blij ik was toen ik haar fiets nog niet in de voortuin zag staan. Ik was sneller. Ik had gewonnen. Als ik toen had geweten dat haar fiets nooit meer voor ons huis zou staan, had ik alles anders aangepakt. Dan was ik niet boos op haar geworden en dan zou ze nooit alleen het bos in zijn gegaan.

Na tien minuten vroeg mama waar Emma was, en ik loog. Ik zei dat ze nog aan het kletsen was op de club. Op dat moment voelde ik al dat er iets mis was, maar ik was bang dat ze kwaad zou worden als ik de waarheid zou zeggen.

In gedachten verzonken sjok ik over het zanderige bospad. Ik haat dit bos. Ik haat dit pad. Ik haat mezelf.

Verderop stop ik naast een van de eikenbomen. De tranen prikken in mijn ogen, terwijl ik met hangende schouders van schaamte naar de grond staar. Hier in deze bosjes, precies op deze plek, lag haar fiets. Het is het enige tastbare bewijs dat ze

van haar gevonden hebben. Iemand heeft haar meegenomen. Iemand heeft haar pijn gedaan. Misschien heeft ze nog steeds pijn. *Misschien is ze wel dood.*

Stop hiermee. Niet denken aan alle vreselijke dingen die er met Emma gebeurd kunnen zijn. Dat heb ik al te vaak gedaan, en die gedachten maken me letterlijk ziek. Waarom kan de politie haar niet vinden? Waarom lijkt iedereen zich erbij neergelegd te hebben dat ze nooit meer thuiskomt? Ik kan er niet tegen dat mijn ouders het steeds over mijn toekomst willen hebben, alsof die van Emma definitief niet meer bestaat.

Ik voel mijn telefoon in mijn jaszak trillen. Het is vast Suus. Suus is mijn beste vriendin, maar ze was eigenlijk veel beter bevriend met Emma. De eerste maanden na de verdwijning van mijn zus wilde ik niet meer naar school. Iedereen keek naar me. De hele dag door. Het stopte pas toen Suus zei dat ze normaal moesten doen. Vanaf dat moment zijn we onafscheidelijk, maar soms voel ik me daar ook schuldig over. Alsof ik het vriendinnetje van Emma heb ingepikt.

Een zacht, ritselend geluid trekt mijn aandacht. Ik draai mijn hoofd in de richting van het geluid en tuur gespannen het bos in. Er is niemand te zien, maar toch voelt het alsof ik in de gaten word gehouden. Deze plek maakt me bloednerveus. Alles aan dit bos voelt creepy en onveilig. Geen wonder

dat mijn moeder niet wil dat ik hier kom.

Ik steek mijn hand in mijn jaszak en haal er wat bloemenzaadjes uit. Ze liggen als een hoopje in mijn handpalm, klaar om de grond te raken en uit te groeien tot nieuw leven. Ik buig me voorover en laat de zaadjes vallen op de plek waar mijn zus verdween. ‘Kom alsjeblieft terug,’ zeg ik op fluistertoon.

Weer hoor ik geritsel. Het is gelukkig maar een grote, harige hond die door een vrouw wordt uitgelaten. Ze weet de hond met moeite bij zich te houden; het dier trekt aan één stuk door aan de riem. Ik kijk toe hoe ze uit het zicht verdwijnen.

Als ik mijn gezicht weer naar de grond wil draaien, wordt mijn aandacht getrokken door iets blauws. In de verte staat een man. Hij draagt een halflange blauwe jas. Is hij ook zijn hond aan het uitlaten? Ik tuur om me heen, maar ik zie nergens een viervoeter. Waarom staat hij daar dan? Het lijkt wel alsof hij naar me kijkt. Ongemakkelijk draai ik me van hem af. Als ik na een paar tellen weer zijn kant op gluur, staat hij nog steeds op exact dezelfde plek. Ik schuifel met mijn sneaker over de grond. Waarom loopt hij niet gewoon door?

Om mezelf een houding te geven rommel ik wat in mijn jaszak. Ik verbeeld het me niet, hij kijkt echt naar me. Hij staat tegen een boom geleund en staart onafgebroken mijn kant op. Zijn gezicht is nauwelijks te zien, maar toch straalt

zijn aanwezigheid iets dreigends uit.

Als bevroren blijf ik naar hem kijken. Zijn haren zijn verscholen onder een donker petje. Een deel van me wil op hem aflopen, maar een veel groter, verstandiger deel spoort me aan om keihard weg te rennen. De manier waarop hij daar staat, zonder zich te verroeren... Dit is niet goed. Er is iets gruwelijk mis met die vent, ik voel het. Ik moet maken dat ik hier wegkom, maar eerst...

Ik pak mijn telefoon uit mijn jaszak. Mijn handen zijn klam van de zenuwen. Ik moet een foto van hem maken, ik moet bewijsmateriaal hebben.

Als ik mijn telefoon zijn kant op richt, is hij verdwenen. Fronsend kijk ik om me heen. Waar is hij gebleven? Verstoopt hij zich of ben ik aan het doordraaien? Ik draai een rondje om mijn as, maar ik zie hem nergens meer.

Met een zucht berg ik mijn telefoon op. Ik zie dingen die er niet zijn. Deze rotplek doet gekke dingen met mijn hoofd. Het was gewoon een man. Niets aan de hand.

Ik slik moeizaam terwijl ik over het bospad terugloop naar mijn fiets. Mijn lichaam staat nog altijd strak van de spanning. Ik dwing mezelf om niet te rennen. Voor de zekerheid kijk ik nog een keer over mijn schouder. Niemand te zien. Waarom laat ik me zo opfokken?

HOOFDSTUK 2

Zo snel als ik kan fiets ik het dorp in. Ik probeer niet aan die man te denken, maar ik kan het beeld van hoe hij daar stond niet goed van me afzetten. Het klopt gewoon niet.

Het voelt alsof hij me volgt. Compleet buiten adem weet ik mijn eigen straat te bereiken. Om alle twijfel weg te nemen, draai ik me nog een keer om. Niemand is me gevolgd. Natuurlijk niet.

Ik zet mijn fiets in de voortuin en probeer mezelf te kalmeren. Ik heb het me verbeeld. Ik zie dingen die er niet zijn. Mama zegt al maanden tegen me dat ik Emma's verdwijning meer moet loslaten, dat ik er te obsessief mee bezig ben. Misschien heeft ze wel gelijk. De afgelopen dagen heb ik ook weer zo slecht geslapen. Telkens schiet ik wakker en dan moet

ik aan Emma denken. Het lijkt steeds erger te worden, misschien wel omdat iedereen steeds vaker over mijn toekomst begint. Ik wil niet nadenken over een vervolgstudie, ik wil geen plannen maken voor een tussenjaar. Niet zonder mijn zus.

Ik smijt de voordeur hard achter me dicht en trap mijn sneakers uit. Morgen heb ik een belangrijke toets, maar hoe kan ik leren als mijn hoofd steeds zo vol zit?

Mijn blik valt op de rieten mand onder de kapstok met daarin Emma's hockeystick. Niemand mag haar spullen van mij verplaatsen. Ik wil dat alles er nog hetzelfde uitziet als ze terugkomt.

Als ik mijn jas over de kapstok gooi, hoor ik voetstappen achter me. Zonder op te kijken weet ik dat het mijn moeder is, haar hakken maken een hard tikkend geluid op de houten vloer.

'Kunnen we even praten?'

Ik rol met mijn ogen. Hier heb ik dus echt geen zin in.

'Waarover?' vraag ik kortaf, terwijl ik langs mijn moeder heen kijk. Ze gaat vast weer zeuren over mijn slechte cijfers. Ze denkt dat ik mijn best niet doe, maar het lukt me gewoon niet meer. Liet ze me maar met rust. Ik ben zestien, ik ben geen klein kind meer.

‘Ik wil alleen even checken hoe het met je gaat.’ Ze glimlacht naar me, maar haar ogen lachen niet mee. Haar blik verradert dat ze verdrietig is, waardoor ik me op slag schuldig voel. Voor haar is dit natuurlijk net zo goed een rotdag.

‘Het gaat prima, mam,’ mompel ik, terwijl ik aan een los draadje van mijn trui friemel.

‘Ben je nog in het bos geweest?’

Ik schraap mijn keel. Ze wil niet dat ik in het bos kom, maar ze vindt het nog erger als ik tegen haar lieg. ‘Heel eventjes maar,’ geef ik toe.

‘Dat dacht ik wel.’ Ze klinkt tot mijn opluchting niet kwaad, eerder vermoed.

‘Er was iemand,’ zeg ik op fluisterton. Ik flap het eruit voor ik in de gaten heb wat ik zeg.

‘Hoe bedoel je?’

Nu kan ik niet meer terug. ‘Een man. Er was een man.’ Mijn stem heeft op slag een vreemde trilling. ‘Hij stond aan één stuk door naar me te kijken. Ik wilde een foto van hem maken, maar toen was hij opeens verdwenen. Wat als hij iets met Emma’s ontvoering te maken heeft?’

Mijn moeder schudt moedeloos haar hoofd. Ik wist wel dat ze me niet zou geloven. Niemand lijkt me ooit te geloven.

‘Jij hebt hem niet gezien. Het was echt een enge vent.’

‘Waarschijnlijk was hij gewoon zijn hond aan het uitlaten.’

‘Dat dacht ik eerst ook, maar hij had helemaal geen hond bij zich.’ Waarom wil ze niet naar me luisteren?

Ze sluit voor een kort moment haar ogen, alsof ons gesprek haar te veel energie kost. ‘Je kan niet steeds in het wilde weg mensen beschuldigen. Hier hebben we het toch over gehad?’

Ik weet dat het geen zin heeft, maar toch ga ik door. ‘Ja, maar dit is anders. De manier waarop hij naar me keek en...’

‘Nora...’

Ik zie hem weer voor me. Hoe hij daar stond, zijn ogen op mij gericht... ‘Hij had een donkerblauwe jas aan. En hij droeg een petje.’

‘Nora, alsjeblieft.’

‘En toen ik naar huis fietste, voelde het alsof iemand me volgde, maar...’

‘Nora, verdomme, hou hier nou eindelijk eens mee op!’

‘Waarmee?’ schreeuw ik gefrustreerd. ‘Wat wil je dan dat ik doe? Wil je dat ik haar vergeet? Wil je dat ik doe alsof ze nooit bestaan heeft? Ze is mijn zus. Ik zal haar iedere dag blijven zoeken. Iedere dag. Of jij dat nu leuk vindt of niet.’

Ik ren met twee treden tegelijk de trap op en gooi mijn slaapkamerdeur met een harde klap achter me dicht. Met een snik laat ik

me op mijn bed vallen. Ik duw mijn hoofd in mijn kussen. Mijn handen ballen zich tot twee harde vuisten. Ik voel gewoon dat die vent er iets mee te maken heeft. Ik weet het zéker.

‘Nora, ben je al wakker?’ Mijn moeder duwt mijn slaapkamerdeur zachtjes open. Ze klikt het licht aan. ‘Het is al bijna half acht. Je komt te laat op school.’

‘Ik kom zo,’ grom ik met een slaperige stem. Het voelt alsof het midden in de nacht is. Ik heb weer eens slecht geslapen. Ik kon het gesprek met mijn moeder maar niet loslaten. Hoe kan ze van me verwachten dat ik het loslaat? Dat ik doorga met mijn leven, terwijl Emma...

‘Je brood ligt op het aanrecht, en vergeet niet dat je vanmiddag naar de fysio moet.’

‘Fysio?’ kreun ik.

‘Voor je rug. Je weet dat het belangrijk is.’

Ze staat met een bezorgde blik naar me te kijken. Ik heb al een paar maanden last van mijn rug. Blijkbaar heb ik een slechte houding en loop ik te veel voorovergebogen.

‘Komt goed, mam. Ik zal het niet vergeten.’ Ik rek me uit en wrijf de slaap uit mijn ogen, terwijl ik een geruststellend glimlachje forceer. Ik wil niet dat ze zich steeds zo veel zorgen om me maakt.

Ze draait zich om. ‘Ik moet naar mijn werk, ik zie je vanavond. Papa is pas rond zevenen thuis, dus we eten laat.’

‘Ik eet bij Suus, dat had ik toch gezegd?’

‘Alweer? En je huiswerk dan?’

‘Ik ga samen met Suus leren, zij is heel goed in wiskunde.’ Suus is zo mogelijk nog slechter in wiskunde dan ik, maar als ik dat zeg, weet ik zeker dat ik niet mag. Ik eet het liefst iedere dag bij Suus. Ze heeft twee broers en een zusje. Bij haar thuis is het wel altijd gezellig. Haar moeder zeurt niet over haar cijfers. Bij haar thuis zegt niemand er wat van als ik te weinig eet. In haar huis is er geen lege stoel waar Emma eigenlijk op zou moeten zitten.

Heel even lijkt mijn moeder nog iets te willen zeggen, maar dan loopt ze zwijgend de gang in.

Met tegenzin hijs ik mezelf uit bed en sjok naar de badkamer. Na het douchen bekijk ik mijn gezicht in de spiegel. Ik heb er wel eens beter uitgezien. Mijn huid is onrustig en vertoont doffe plekken, en de schaduwen onder mijn ogen lijken donkerder dan ooit.

Zuchtend borstel ik mijn lange, blonde haren, terwijl mijn gedachten zoals gewoonlijk afdwalen naar Emma. Ik vraag me af of zij er nu ook zo uitziet als ik. Of haar haren net zo lang zijn. Hebben we dezelfde lengte, een vergelijkbaar gewicht?